

— pomocniczo, stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Izby Odwoławczej tylko w odniesieniu do towarów innych niż „chemikalia stosowane w nauce, fotografii, rolnictwie, ogrodnictwie i leśnictwie [...], obornik, substancje chemiczne konserwujące artykuły spożywcze [...]”;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Rosario García-Teresa Gárate

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „BASE-SEAL” dla towarów z klas 1, 17 i 19 (zgłoszenie nr 3 951 464)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: kilka graficznych krajowych (zarejestrowanych w Hiszpanii, na Węgrzech, we Francji, Polsce, Szwecji, Niemczech i Republice Czeskiej) znaków towarowych, a także graficzny międzynarodowy znak towarowy przedstawiające romb, częściowo koloru żółtego, zawierający słowo „Colas” dla towarów z klas 1, 19 i 37

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ze względu na okoliczność, że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2010 r. — Milux przeciwko OHIM (FERTILITYINVIVO)

(Sprawa T-175/10)

(2010/C 161/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Milux Holding SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat J. Bojs)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(znaki towarowe i wzory) z dnia 2 lutego 2010 r. w sprawie R 1116/2009-4; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Oznaczenie słowne „FERTILITYINVIVO” dla towarów i usług należących do klas: 9, 10 i 44

Decyzja eksperta: Odrzucenie wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie uznała, że zgłoszony znak towarowy nie może zostać zarejestrowany jako wspólnotowy znak towarowy, gdyż nie posiada wystarczająco odróżniającego charakteru.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2010 r. — Seven przeciwko OHIM — Seven for all mankind (SEVEN FOR ALL MANKIND)

(Sprawa T-176/10)

(2010/C 161/80)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Seven SpA (Leini, Włochy) (przedstawiciel: adwokat L. Trevisan)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Seven for all mankind LLC

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 28 stycznia 2010 r.;

— stwierdzenie, że oprócz własnych kosztów postępowania OHIM pokrywa również koszty poniesione przez Seven SpA w ramach niniejszego postępowania i postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: SEVEN FOR ALL MANKIND LLC

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SEVEN FOR ALL MANKIND” (zgłoszenie nr 4 443 222) dla towarów należących do klas 14 i 18

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Dwa graficzne wspólnotowe znaki towarowe (nr 591 206 i nr 3 489 234 dla towarów należących do klas 16, 18 i 25) i międzynarodowy znak towarowy (nr 731 954 dla towarów należących do klas 3, 9, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25 i 28), które zawierają element słowny „SEVEN”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2010 r. — Alcoa Trasformazioni przeciwko Komisji

(Sprawa T-177/10)

(2010/C 161/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alcoa Trasformazioni Srl (Portoscuso, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Siragusa i T. Müller-Ibold)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 5497 z dnia 19 listopada 2009 r. w części dotyczącej pomocy państwa C 36/B/2006 (ex NN 38/2006), którą Włochy miały przyznać Alcoa Trasformazioni S.r.l.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności odnosi się do decyzji wydanej przez Komisję Europejską w dniu 19 listopada 2009 r. wobec Alcoa Trasformazioni S.r.l. ⁽¹⁾

W decyzji tej Komisja zakwalifikowała przedłużenie obowiązywania taryfy mającej zastosowanie do zakładów Alcoa położonych na Sardynii i w Wenecji Euganejskiej — przewidziane w art. 11 ust. 11 decreto-legge nr 35 z dnia 14 marca 2005 r. ⁽²⁾, które weszło w życie w dniu 1 czerwca 2006 r. — jako nową

pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem oraz nakazała jej częściowe odzyskanie.

W tym względzie należy przypomnieć, że od 1996 r. do skarżącej ma zastosowanie preferencyjna taryfa za energię elektryczną dostarczaną jej dwóm zakładom produkcji aluminium pierwotnego położonym na Sardynii i w Wenecji Euganejskiej. O taryfie tej Komisja została poinformowana w swoim czasie w ramach procesu prywatyzacji Alumix, przedsiębiorstwa produkującego aluminium pod kontrolą państwa włoskiego, które zostało następnie sprzedane skarżącej. W 1996 r. Komisja stwierdziła, że sporna taryfa nie stanowi pomocy państwa.

W zaskarżonej obecnie decyzji Komisja uważa, że wskutek pewnych zmian zakwestionowana taryfa stanowi całkiem inny środek niż środek badany w 1996 r.

Zdaniem skarżącej decyzja jest niezgodna z prawem z następujących powodów:

- naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE z tego względu, że Komisja uznała w niej za „pomoc” taryfę za energię elektryczną nabywaną przez Alcoa dla swoich dwóch zakładów produkcji aluminium pierwotnego położonych na Sardynii i w Wenecji Euganejskiej, choć taryfa ta nie przysparza beneficjentowi żadnej korzyści,
- naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE z tego względu, że Komisja nie ustaliła prawidłowo kwoty pomocy,
- naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE z tego względu, że Komisja błędnie uznała sporną taryfę za pomoc operacyjną niezgodną z wytycznymi w sprawie krajowej pomocy regionalnej,
- naruszenia zasady dobrej administracji i art. 107 ust. 3 TFUE z tego względu, że Komisja zmieniła radykalnie swoją ocenę w trakcie postępowania odnoszącego się do skutków wprowadzenia mechanizmu rynkowego, który ona sama zaproponowała dla Sardynii, bez jakiegokolwiek wyjaśnienia lub uprzedzenia, i to w dodatku na końcu niewystarczającego dochodzenia,
- naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i art. 108 TFUE z tego względu, że Komisja zakwalifikowała powyższą taryfę jako „nową” pomoc a nie pomoc „istniejącą”.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że przy wydawaniu zaskarżonej decyzji pozwana dopuściła się naruszenia szeregu istotnych wymogów proceduralnych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 19 listopada 2009 r. dotycząca pomocy państwa nr C 38/A/2004 (ex NN 58/2004) i nr C 36/B/2006 (ex NN 38/2006), którą Włochy wprowadziły w życie na rzecz Alcoa Trasformazioni srl.

⁽²⁾ Dekret z mocą ustawy noszący tytuł „Pilne przepisy dotyczące planu działań na rzecz rozwoju gospodarczego, społecznego i terytorialnego” z późniejszymi zmianami, przekształcony w ustawę na mocy ustawy nr 80 z dnia 14 maja 2005 r.